

господарь. Па ако многожди прїятелитѣ и да извѣстихъ бащѣтъ за лошавинѣтъ на наставника, той не рачи да хване вѣрѣ на думѣтъ имъ; защото като имаше природно добро сѣрдце, мисляше че не бѣ възможно да ся обнесѣтъ така съ него. А може бы и злото да не бѣдеше толкозъ голѣмо, ако този лошійтъ человекъ бы давалъ поне на ученицытъ си нѣкои уроцы кѣмъ добродѣтель; но понеже ни той гы имаше, направи и тѣхъ неучены, лѣжцы, безсрамлявы и горды.

Слѣдъ петъ години обхожданиѣ като ся завѣрихъ бащата, видѣ тогазъ истиннѣтъ на това което неможаше отпѣди да вѣрва, но напразно вече; и като нерачи иначе да накаже змїѣтъ, коѣкто бѣ топлилъ въ пазвѣтъ си, задоволи ся само да го отпрати. Но този злонравникъ до таквозъ безстыдство бѣ пристигналъ, щото го тегли на сѣдѣ, за да му плати общаниѣтъ заплатѣ.

„ Съ благодареніѣ быхъ му далъ и двойно още, отговори бащата кѣмъ сѣдѣ-